

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Munk, Kaj.; Kaj Munk ; Tegninger af Henrik Hansen.

Titel | Title:

Knaldperler : Digte for Børn mellem knap 3 og godt 70 Aar

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kbh. : Nyt Nordisk Forlag. Arnold Busck, 1936

Fysiske størrelse | Physical extent:

45 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021446255

KNALDPERLER

KAJ MUNK

KNALDPERLER

Digte for Børn mellem knap 3 og godt 70 Aar

TEGNINGER AF
HENRIK HANSEN

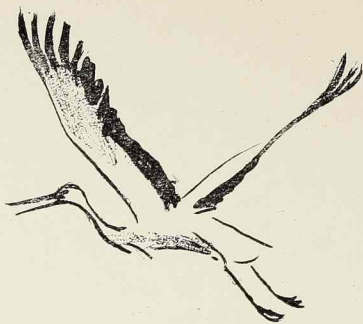
NYT NORDISK FORLAG · ARNOLD BUSCK
KJØBENHAVN MCMXXXVI

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

1968. X. 591

Nordlundes Bogtrykkeri, København

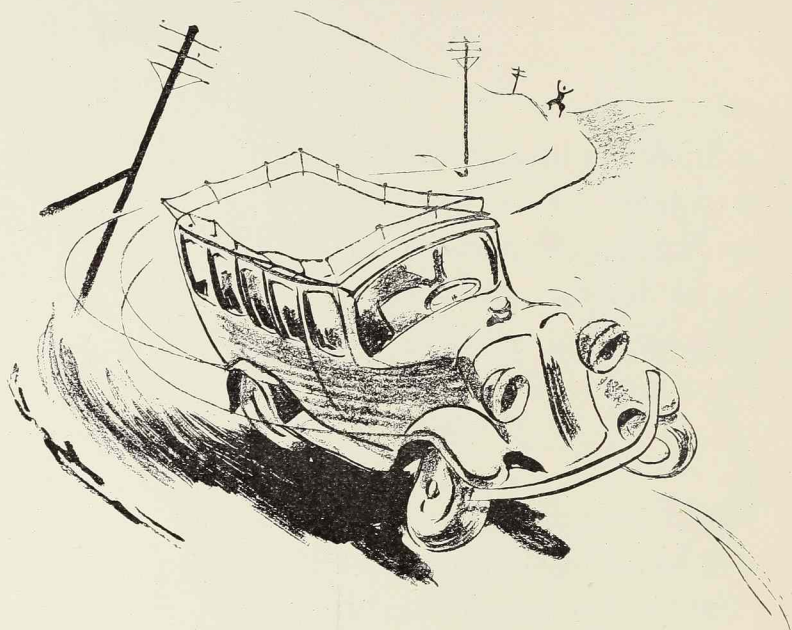
*Jeg er ogsaa en Perle,
sagde Knaldperlen.*

En Overraskelse.

EN Stork fløj hjemad med en Aal,
men Jens og Peter gav et Skraal,
saa Aalen ud af Næbbet for.
De fik den fat og ind til Mor
og tænkte begge: „Gode Gud!
har vi engang set saadan ud?“

Til Mormor næste Dag de gik.
„Og kan du gætte, hvad vi fik
i Gaar af Storken, Bedstemor?“
„Hvad fik I da?“ — „En Lillebror?“
„En Lille—?“ — „Ja, og ved du hvad?
ham spiste vi til Middagsmad.“

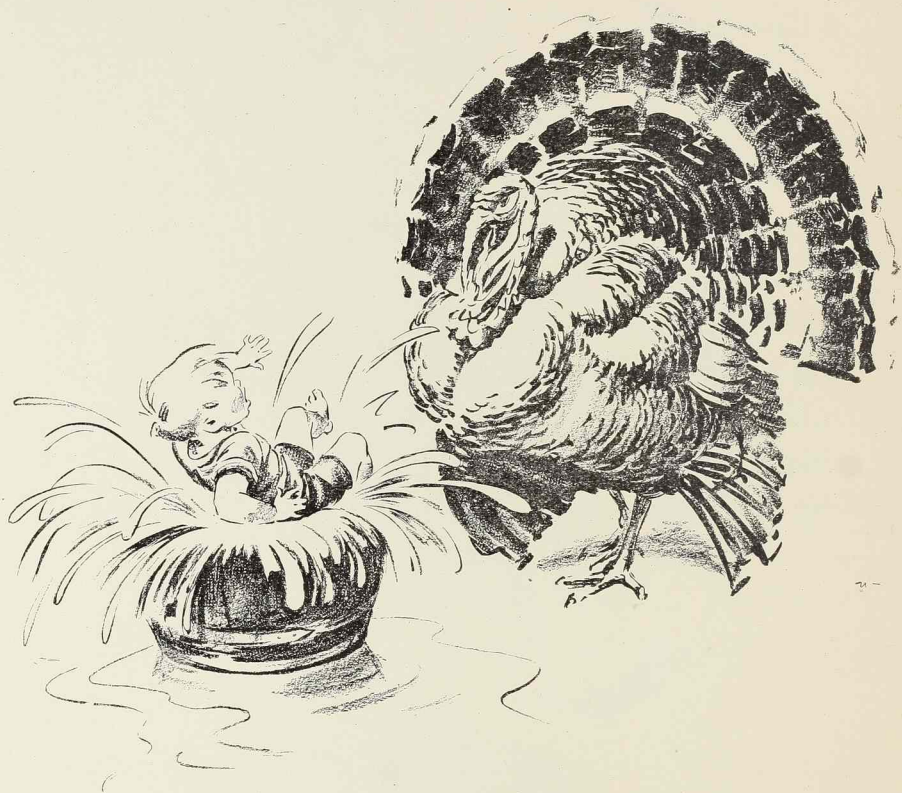
Den selvraadige Omnibus.

DET Indfald fik en Omnibus:
„Hvad skal jeg med en Fører?“
Og derpaa tog den sig en Sjus
og gav sig til at køre.
Og ned ad Bakke gik det rask.
Der traf den Tue liden.
Saa gik det i en Grøft pladask.
Der har den ligget siden.

En rask Gut.

EN Motorcykle den er vel nok en rigtig Svend.
Huhada! hvor den spurter ad Landevejen hen
og futter og slaar bagud og raaber med et Smil:
„Jeg er jo ikke mere end det halve af en Bil,
har altsaa kun det halve, ikke sandt, at slæbe paa,
og dobbelt saa gesvindt maa det altsaa kunne gaa.“

Vandgang.

LILLE Kaj har drillet
Tantes Hønsflokk,
indtil den kalkunske
krigeriske Kok
rød i Kammen svor paa:
„Saa, nu er det nok.“

Paa Tilbagetog da
Kaj lidt ilsomt kom.
Bag ham stod en Balje,
og den var ikke tom.
Før end man gaar baglæns,
bør man se sig om.

To Kammerater.

VI har en lille Fordvogn,
god, men lidt aparte.
Tro mig, den kan alle Ting
undtagen lige starte.

Vi spænder Lony for den,
hun kan faa Ford paa Gled,
hvorpaa den lille Pony
springer op og kører med.

Ja, Ford og Lony hjælpes,
de tjener samme Aand.
Det nye og det gamle
har rakt hinanden Haand.

Plejebarnet.

DE fanged Rævens Unger.
Selv frelste hun sin Skalp.
Men samme Aften fandt hun
en nyfødt Hundehvalp.
Hun tog den med til Hulen,
og hun er nu dens Mor —
og bli'r vel jaget af den
engang, naar den blir' stor.

Andeparret og den fremmede And.

HERR og Fru And har længe boet
lykkeligt her paa denne Ø,
har sovet i Hønselus sammen og roet
sammen hver Dag i den flade Sø,
har kaldt hinanden for Snage og Snut.
Da kom en Vildand derover et Smut.

En Vildandefrøken med Perleblikke,
Fjer og Manerer sat op med Talent
og Ben saa gule og gikkelikke —
det havde Andemor ogsaa engang,
rinder det Andefar fjernt i Hu,
men denne hun har det jo altsaa nu.

Afmagt.

FRA Katteudstillingen lyder det:
Miau miau miau.

Og Pjevs, der hører sin Fjende,
svarer med Vow Vow Vow.

Han farer i alle Kroge rundt
og staar saa uden at fatte.
Hvordan faa gjort med de Katte op,
naar her kun er Miauet af Katte?

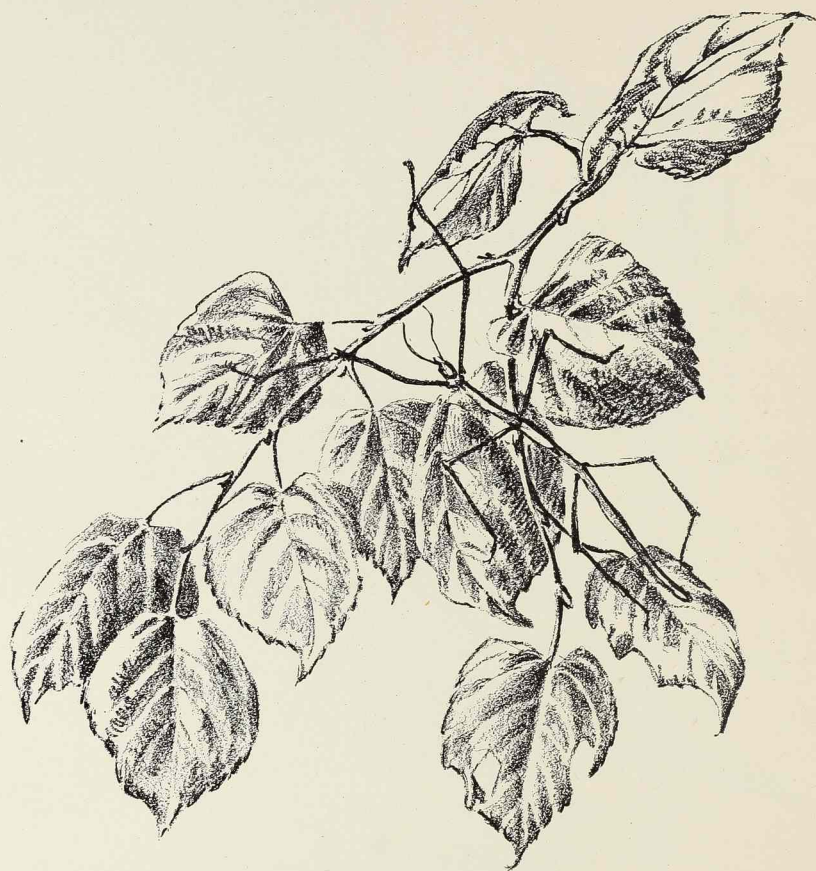

Frøen og Grev Zeppelin.

DER sad en Frø ved Dammen,
ved Dammen sad en Frø.
Den ventede paa sin Middagsmad.
Den vilde ikke dø.

Saa saa den i det fjerne
Hurra der kom en Myg.
Aldrig vel saa man Mage til Myg,
saa stor og bred og tyk.

Men Myggen var et Luftskib,
og Frøen sprang sin Vej:
„Den er for stor at æde.
Den kunde æde mig.“

Pinden

EN vandrende Pind er den kunstige Svend,
der sidder deroppe i Linden.

Den har siddet saa længe og lignet en Pind,
at den ikke ved længere ud eller ind,
om Pinden ved Siden er muligvis den
og den altsaa virkelig Pinden.

Forsinket Frieri.

DEN lille Hr. Svale var Ungkarl.
I Kjole og hvidt saa fin
skulde han nu af Sted
for at fri til Kæresten sin.

Han var ikke rigtig for det.
Han slap for sent fra sit Hus.
Hun var — da han kom — af at vente
blevet en Flagermus.

Grisen højt til Vogns.

JEG sa'e til Sofus, sa'e Grisen,
nu kan du godt spænde før.
Vi kører en Tur, naar det passer os.
Jeg tænker, Vognen er vor.

Kør bare midt hen ad Vejen.
Jeg tænker, Vejen er vor.
Og skal vi af ved den Bygning der,
saa holder du udenfor!

Der lugter lidt sært derinde.
Hvad angaar det mig? Jeg dør
en skønne Dag, naar det stikker mig,
og ikke en Time før.

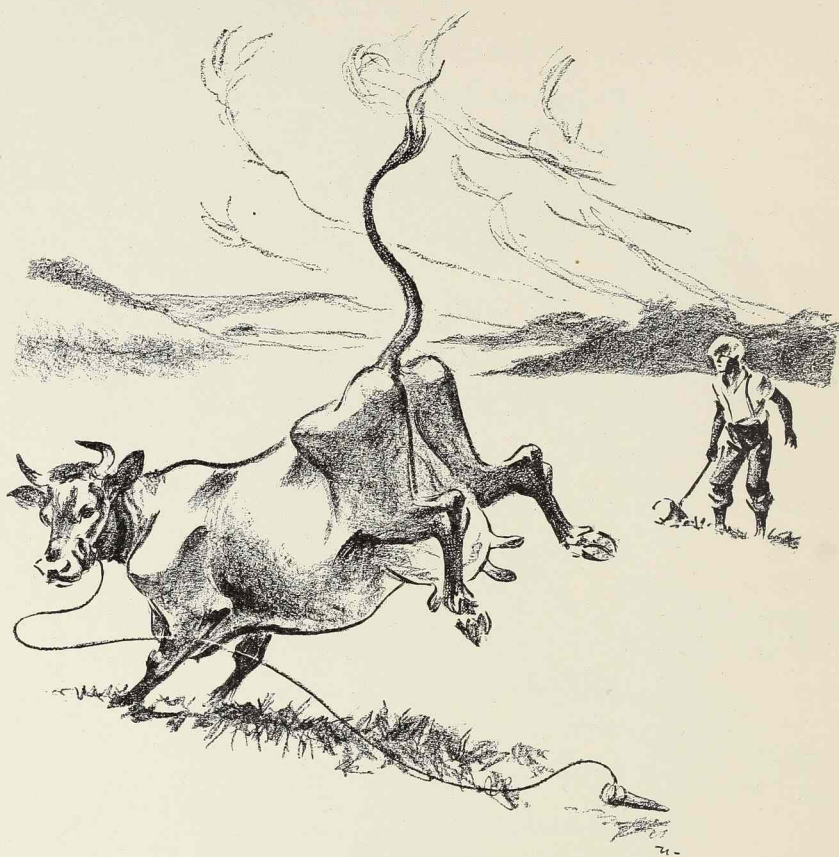
Tovtrækning.

ENGANG to tykke Krager
et Aaleskind opdager,
et rigtigt kolossalt.
De vilde ikke dele,
hver vilde ha' det hele,
og derfor gik det galt.

For Ræven hørte Trætten
og stillede paa Pletten:
„Fra hver sin Ende af
æd bare løs forslugen!
hvad først du har i Bugen,
kan ingen fra dig ta'!“

Det kneb med Appetitten;
dog naaede de Midten,
men fik det ej itu.
I alle Fald med Munden
hinanden stærkt forbunden
var de to Fjender nu.

Og med Triumf i Øjet
saa Mikkell Ræv fornøjet
paa deres Hiv og Spjæt.
Da de sig fik besindet,
var baade de og Skindet
for længe siden ædt.

Bissevejr.

DE uartige Bremsen gør den gode Ko Fortrød,
helt rundtosset bli'r hun og styrter af Sted
med Tordensolen over sin Isse.
Og Hyrdedrengen glør kun, for han ved, at ingenting
kan holde en Ko, der vil bisse.

Og Koen selv har glemt baade hvad og hvis og hvems.
Hun farer rundt og tror, hun er blevet til en Brems,
og at Bremserne er Køer, hun kan stikke.
Saa standser hun og kigger sig forundret omkring
med klare godmodige Blikke.

Sukkerroen, der var Fodbold.

HELDET følger mig min Tro!
Sikke dog en Sukkerroe!“
tænkte Haren nok saa stolt,
da den fandt en Gummibold.
Naada, her skal være Bal!
Tanden i den. Bom! et Knald!
Haren falder paa sin Rumpe.
„Himmel! det var vist en Bombe.
Skal jeg blive eller trille
mig herfra? — ak, hvilken Nød!
jeg maa heller ligge stille,
jeg er ganske sikkert død.“

Saa havde de begge noget.

EN HANE og en And
kom op at toppes.

Den Krigsskik har nu Høns,
at der skal hoppes.

Og Hanen gjorde
nok saa flot et Hop.

Imens aad Anden
Torskeho'det op.

„Men er du da“, skreg Hanen.

„fra Forstanden?

Det er mod Reglerne.“

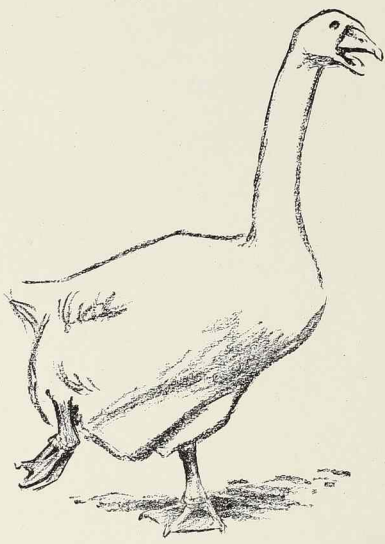
„Jasaa!“ sa'e Anden.

„Men jeg har Ret,“

skreg Hanen, rød i Panden.

„Javel! og jeg

har Ho'det,“ svared Anden.

Gasen som Græsenkemand.

NAAR Gaasen lægger sig paa Æg,
Æg, Æg, Æg,
bli'r Gasen som en kalket Væg,
Væg, Væg, Væg,
Der gaar han i sin Ensomhed
og er af alt i Verden ked
og synes, det er ondt og haardt
og Synd og Skam og Kval og Tort,
at hun til Reden bindes skal
i trælde 30 Dages Tal,
mens han gaar rask og fri omkring
og er til ingenting.

Saa gaar han under Ve og ak,
ak, ak, ak,
til Høsepigen med sin Snak,
Snak, Snak, Snak:
„Du Menneske, som alt formaar,
sørg for, at jeg til næste Aar
kan lægge selv min Kones Æg
og ruge ud det nye Læg,
saa hun kan være fri og fin.“
Men Pigen svarer med et Grin:
„Tror du, at nogen Gaas paa Jord
vil ha' en Mand til Mor?“

Pas paa!

PAA Reden laa en And,
der havde haft en Mand,
som ikke ret holdt af den
og derfor var rendt fra den,
saa den til Selskab maatte
nu nøjes med en Rotte.

Det Venskab fløjten gik,
da Ællinger den fik.
Søg aldrig Trøst hos Venner.
af dem, der viser Tænder.
De falske Smil i Sorgen
bli'r ægte Bid i Morgen.

Markens Eventyr.

REGNEN den er der det hele Aar,
den kalder sig Markens Veninde,
klasker og vasker og slikker og slaar
og lader saa Solen skinne.
Dansende Sneen en Aften kom.
Marken blev ganske benovet.
Førend den rigtig fik tænkt sig om,
var den og Sneen forlovet.

Næste Morgen da Sol stod op,
var Sneen atter forsvundet.
Marken strakte sin tunge Krop
og prøved at faa sig sundet.
Atter kom Regnen og for omkring
og gav sig ret til at plaske.
Marken lod bare som ingenting,
og Regnen fik travlt med at vaske.

Regnen den er der det hele Aar,
og den er Markens Veninde.
Marken siger, at fast det staar,
den kunde en bedre ej finde.
Dog kan det ske, som de snakker bedst,
da falder Marken i Tanker,
ser Hermelin ved en Maaneskinsfest
blaane de sorte Banker.

Mariehønen.

FAR og Mor og den lille Lis
gaar Tur i Haven sammen.
Mor hun skænder naturligvis:
„Hvad skal du nu ved Dammen?“
Far han be'r: „Lad nu Barnet vær'!“
Men Mor hun spør' hvem der vasker.
Far han tier. Og tavse her
de tre nu sammen trasker.

„Far og Mor! kom her! se her!
en Mariehøne min Sandten!
flyv op til Vorherre og be' om godt Vejr.“
Den havner i Grøfttekanten.
Fanget den bli'r igen til Lis
af Far og til hende baaret.
Saa sætter den af fra en Fingerspids
og lander hos Mor i Haaret.

Da siger Lis med et haanligt Snøft:
„Det bli'r jo længer, jo værre.
Først tror den, Vorherre bor i en Grøft.
Saa tror den, Mor er Vorherre.“

INDHOLD

En Overraskelse	7
Den selvraadige Omnibus	9
En rask Gut	11
Vandgang	13
To Kammerater	15
Plejebarnet	17
Andeparret og den fremmede And	19
Afmagt	21
Frøen og Grev Zeppelin	23
Pinden	25
Forsinket Frieri	27
Grisen højt til Vogns	29
Tovtrækning	31
Bissevejr	33
Sukkerroen, der var Fodbold	35
Saa havde de begge noget	37
Gasen som Græsenkemand	39
Pas paa!	41
Markens Eventyr	43
Mariehønen	45

